

25. terapevtsko – edukativni tabor bolnikov s parkinsonovo boleznijo in njihovih skrbnikov na Debelem rtiču

Rekli so, da je tabor namenjen bolj začetnim bolnikom. Res je, da sva z možem še bolj na začetku bolezni, vendar sva že kar nekajkrat bila na teh taborih. Zato se ga v začetku niti nisva imela namena udeležiti, pa še prav je tako, da imajo prednost tisti, ki še niso bili. Ker pa je bilo na koncu še kar nekaj prostih mest, sva se spet prijavila. Sedaj sem spoznala, da je čisto vsako srečanje posebno, da čisto vsakič kaj novega doživiš in spoznaš.

Posebno tisti, ki so bili prvič, so bili v svojih odzivih res polni navdušenja in veselja nad tem, kaj vse so spoznali, česa vsega so se naučili. Iz lastnih izkušenj vem, da je najtežje iti prvič, ko je vse neznano, ko ne veš v kaj se podajaš.

Vsi predavatelji so bili res odlični. Predvsem pa mi je pomembno to, da imajo poleg svoje visoke strokovnosti tudi človeško plat, ki nam jo pokažejo in nam s tem vlivajo upanje in optimizem. Dr. Pirtovšek je pravil, kako se lahko upočasni miselni tok bolnika in da to ni nič tako strašnega. Da naj v tem poizkušamo najti novo dimenzijo sobivanja, morda novo ljubezen, ki je drugačna, pa vendar lepa.

Nevrologi se tega gotovo ne učijo iz študijskih knjig. To so izkušnje več letnega sodelovanja z bolniki, pogovorov v ordinaciji..... Ob tem je bil nasmejan, glas miren in dobrotljiv... Kaj si lahko ranjene duše želijo drugega, kot take naklonjenosti nevrologa. Ali pa predavanje dr. Župančičeve in dr. Troštove.

Ko sta nasmejani stali pred nami in že s svojo mladostjo, glasom prinesli v dvorano sporočilo, da ni vse črno. dr. Župančičeva je povedala, da na mednarodnih simpozijih vidijo, da je naše zdravljenje parkinsonove bolezni na visoki ravni, da se pri nas dobijo popolnoma vsa zdravila, da so nevrologi res na visoki strokovni ravni, zato smo lahko popolnoma mirni in varni. Kaj si želimo slišati drugega kot to?

Sestra Lidija nam je pripovedovala o optimizmu, da se ne sme izgubiti upanja. Da ne smemo biti ves dan v pižami, tudi če nikamor ne gremo, ali nihče ne pride k nam. Gospa Cvetka nam je pripovedovala, na katera vrata institucij trka, včasih se vmes tudi malo pojezi, ker so na ministrstvu tako neodzivni, vidimo, kako se trudi za nas. Gospa Mirjam leta okrog s papirji, da se podpisujemo, sprašuje, kako se počutimo, kako nam gre?

Res nam je lepo na teh dnevih druženja. Tu si pletemo varna gnezda, v katera se z veseljem vračamo. Seveda pa si teh gnezd ne bi mogli splesti sami. Zato smo hvaležni vsem tistim, ki nam pri tem pomagajo. Na koncu smo podeli tri simbolična gnezda trem gospem, ki se tako močno trudijo za nas.

Vanj smo položili čokoladno ptičko, ki ni imela razprtih peruti. Ob sebi pa je imela čokoladna jajčka, k pomenijo nova življenja in upanje. Tudi naše peruti so malo strte, ne moremo več visoko leteti, pa vendar se svet iz varnega gnezda vidi lepše in svetlejšo. Hvala vsem, ki nam to omogočate.

Mirjam Šprohar